

Morjens kaikille lukijoille, elikkä ikää on kertynyt 25 vuotta ja tyttöystävän kanssa on asuttu yhdessä jo jokunen vuosi. Kiekkoharrastukseni alkoi aikanaan HJK:sta kenttäpelaajana, jossa tuli pelattua reilun vuoden kunnes siirryin Tampereelle. Tampereella pelasin vielä muutaman kauden Ilveksessä kenttäpelaajana. Pienestä pitäen olin halunnut maalivahdiksi, mutta äiti sanoi aina, että opettele ensin luistelemaan ennen kuin menet seisomaan tolppien väliin! Kun olin muutaman vuoden ollut pelaajana kyllästyin kiekkoon. Siinä taisi olla liikaa kiekkoa pienelle pojalle ja halusin tehdä vähän muutakin kuin vain pelata. Vuoden verran suurin piirtein siinä tuli hommailtua kaikkea muuta. Tosin piha jäillä, sorsapuiston kentällä kun vielä talvet olivat kylmiä ja ulkona oli luonnon jäät, tuli käytyä aika paljon. Enolta sain vanhat cm:n ruskeat patjat (olivat varmaan kokoa 20"), kilven jossa oli "juustoreijät" ja räpylänä käytin pesiräpylää. Olin kyllä varmaan aikamoinen näky sorsapuistossa, mutta maaliin oli niin kova halu päästä. Tosin pääosin kopittelin vain tennispalloja! Noin vuoden tauon jälkeen hyvä ystäväni pyysi minua toiseksi maalivahdikseen samaan seuraan hänen kanssaan! Seura oli silloinen TKK joka vaihtui Dolphinseiksi ja eipä sitä enää taida olla olemassa.

Eli maalivahdin hommat tuli aloitettua noin 11-vuotiaana. TKK:ssa tuli pelattua 4 kautta. Sieltä siirryin Koo-Vee:n, jossa olin myös 4 kautta. Koo-Vee:ssa pääsin 16-vuotiaana pelaamaan ensimmäiset miesten pelit Suomi-sarjassa. Siitä lähtien pelasin B-junnuissa ja miesten joukkueessa. Parhaimmillaan taisi tulla 50 peliä kauteen. Olin tyytyväinen kun sain ainakin pelata. 18-vuotiaana sitten pääsin 18-vuotiaiden maajoukkueeseen 3. maalivahdiksi. Toiset maalivahdit silloin olivat Kari Lehtonen ja Tuomas Nissinen. Seuraavaksi kaudeksi siirryin Tapparaan, jossa pelasin joulukuuhun saakka, mutta halusin siirtyä takasin Koo-Vee:n loppukaudeksi, koska silloin Tapparann A:ssa meillä oli 4 maalivahtia. Sillä kaudella olin kirjoittanut agenttini (Juuso Pulliainen) kanssa yhteistyö sopimuksen. Pulliainen otti minuun yhteyttä sinä kesänä kun hän näki minut Tapparann harjoitusotteluissa. Pulliainen auttoi minua ensimmäistä kertaa löytämään joukkueen seuraavaksi kaudeksi. Mietimme vaihtoehtoja ja parhaimmalta tuntui Espoon Blues. Siinä ei sitten auttanut muuta kuin pakata 2 peli kassia. Toisessa oli vaatteet ja toisessa pelivarusteet eikä muuta kun tien päälle oikeaan elämän kouluun!

Senioriura pähkinänkuoressa sitten olisi seuraava: Espooseen tultuani ensimmäisenä kautena pääsin pelaamaan 14 liigapeliä, joka tuli hieman yllättäen, kun silloiset liiga maalivahdit Jarmo Myllys ja Mika Oksa loukkaantuivat. A-junnuissa pelasin samana kautena reilut 20 peliä plus playoffsit, jossa voitimme pronssia. Pelasin vielä 2 seuraavaa kautta Espoossa. Sitten siirryin Ruotsiin Röglen, jossa oli hyvä kausi ja pääsimme Elitserien karsintoihinkin. Seuraavana kesänä kävin Philadelphiassa Flyersin training campilla. Sieltä palasin hyvän training camp:n jälkeen Ruotsiin Frölundaan, jossa ei kuitenkaan löytynyt yhtään peliaikaa. Sieltä siirryin Raumalle Lukkoon, jossa pelasin loppukauden. Raumalta siirryin sitten takaisin Espooseen. Tämä kausi Espoossa oli minun mielestäni taas hyvä. Tiesin jo viime kesänä ettei kauheasti tule peliaikaa, mutta harjoittelun kannalta se oli todella hyvä paikka, ja olen todella tyytyväinen tähän kauteeni Espoossa. Tammikuun lopussa tuli mahdollisuus siirtyä Ruotsiin Luleån riveihin, kun peliaikaa Espoossa ei siis tullut niin paljoa, niin ajattelin sen olevan hyvä paikka loppukaudeksi. Ratkaisu tuli puoli tuntia ennen siirtorajan umpeutumista! Ruotsissa pelasin 4 peliä. Siellä kaksi peliä meni hyvin, mutta sitten kahdessa pelissä en ollut ihan parhaimmillani, kun joukkue tarvitsi joka pelissä voittoja niin minun peli aikani jäi sitten siihen.

Eroa maalivahtipelissä Suomen ja Ruotsin välillä en juuri huomannut. Molemmissa sarjoissa on taitavia pelaajia ja molemmissa sarjoissa tarvitsee saada koppeja. Luleåssa meillä ei varsinaisesti ollut maalivahtivalmentajaa. Monissa Elitserien seuroissa on maalivahtivalmentaja, mutta Luleåssa kävi kerran kuukaudessa eräs mies Ruotsin jääkiekkoliitosta. Se oli minusta aika erikoinen ratkaisu kun puhutaan kuitenkin ammattijääkiekkoilusta! Rögle kaudella minulla oli kunnan mv-valmentaja, Erik Granqvist. Hän on nykyään Färjestadissa. Häneen olin todella tyytyväinen. Suurin ero Suomalaisten ja Ruotsalaisten maalivahtivalmennuksessa minun kokemuksieni mukaan on pikku taktiikoissa. Suomalaiset minusta opettavat asioita pikkutarkemmin, pienien liikkeiden ja pienien juttujen hiomista, kun taas Ruotsissa kaikki tehdään enemmän suurpiirteisesti.

Pelipäivääni ei kuulu mitään kummallisia taikatemppeja. Aamulla herään ja syön aamupuuron. Menen hallille, katson varusteet ja mailat että kaikki on kunnossa. Otan lämmön päälle ja venyttelen huolella. Sitten on aamujää joka kestää noin puoli tuntia. Alkuun otan peruskoppeja että saan kädet toimimaan. Jään jälkeen venyttelen huolella ja katson vielä mailat kuntoon. Ruokailen noin yhden maissa ja yleensä se on kanaa pastalla tai pastaa kanalla tai jotain muuta vastaavaa. Seuraavaksi onkin vuorossa päiväunet, jotka kestää 30–45 min. Päikkäreiden jälkeen syön välipalan ja rupean valmistautumaan ja ajattelemaan peliä enemmän. Ja rupean valmistautumaan hallille lähtöön n. 2,5 tuntia ennen pelin alkua. Hallilla katson taas varusteet ja mailat kuntoon ja sitten venyttelen, yritän käydä kaikki lihakset läpi. Sitten on yleensä palaveri, jonka jälkeen lähden kunnolla jumppaamaan ja venyttelemään johonka varaan aikaa puolisen tuntia. Seuraavaksi varusteet niskaan ja jälle. Mitään sen kummempia pukeutumisrituaaleja minulla ei ole, mutta kyllähän ne varusteet tiettyssä järjestyksessä päälle menee. Ja syy taitaa olla vain siinä, koska ne on niin monta kertaa päälle tullut pistettyä.

Taikauskoa tai tapoja ei minulla ainakaan tietääkseni ole sen kummempia. Olen yrittänyt karsia kaikki pois, koska jos joskus jostain syystä ei pystykään tekemään kaikkia taikoja ja rupeaa miettimään että meneeköhän se peli nyt pieleen kun ei olekaan kiertänyt huoltajaa oikealta puolelta? Ja jos nyt järjellä rupeaa miettimään, niin eihän se siitä kiinni voi olla. Vaan se mikä tapahtuu kaukalossa on tärkeää ja silloin tarvitsee olla kiekon tiellä. Itse olen kyllä kuullut kaiken näköisiä tarinoita taikauskoista. Oudoin saattaisi olla tämä, joka on eräältä valmentajalta. Oudon siitä tekee sekin, että se oli nimenomaan valmentaja, kun eihän valmentajilla yleensä mitään taikauskoja ole. Mutta tarina siis meni näin: Hänellä oli tapanaan viedä pelipäivisin lapset aina tiettyä reittiä kouluun ja tietystä koulun ovesta sisälle. Erään tappiopelin jälkeen hän meni kotiin, päivänä jolloin vaimo oli vienyt lapset kouluun, hän kysyi vaimoltaan oliko hän varmasti muistanut viedä lapset oikeaa reittiä kouluun. No kuinka arvata saattaa niin eihän vaimo ollut muistanut viedä lapsia oikeaa kautta kouluun. Siinähan oli ihan selkeä syy meidän tappiolle!

Omiin vahvuuksiin sanoisin halun kehittyä, tapa treenata ja tehdä asioita sen eteen että saavuttaisi joskus jotakin, sekä positiivinen asenne. Peruspelaaminenkin on hallussa, mutta omasta mielestäni aina kaikkea voi parantaa. Heikkoutena sanoisin vielä hieman epätasaiset ottelut, mutta nekin ovat menneet ainakin hieman parempaan suuntaan.

Suomalaisten hyvään maalivahtimenestykseen sanoisin, että Suomessa on panostettu paljon maalivahteihin ja maalivahtien koulutukseen nuorista liigaan saakka. Suomessa on myös jonkin verran uskallettu antaa nuorille maalivahdeille vastuuta joka tietysti edesauttaa kehittymistä. Opetusta Suomessa on saanut hyvin jo pitkään ja myös opettajilla on ollut tietotaitoa! Tosin emme saa tyytyä tasoomme vaan niin maalivahtien kuin valmentajienkin tarvitsee oppia joka päivä jotain uutta, jotta pysymme maalivahtipelien kehityksessä mukana! Maalivahtivalmentajia en lähtisi pistämään paremmuusjärjestykseen, koska joku valmentaja voi sopia jollekin paremmin kuin taas

toiselle. Minunkin urani aikana olen tarvinnut erilaisia valmentajia. Joskus olen tarvinnut enemmän henkistä apua ja joskus taas enemmän taktista.

Juniorimaalivahdeille vinkkinä voisin sanoa saman mitä itse olen noudattanut urallani. Yritä tehdä kaikki niin hyvin kuin pystyt. Treenaa huolella ja ahkerasti. Kun joka päivä tekee kaikkensa voi ainakin sanoa, kun joskus lopettaa uransa, että joka päivä tein kaikkeni ja pääsin näin pitkälle. Tietenkin joillekin sopii paremmin kova treeni kuin toiselle, mutta ainakin kun joka päivä tekee parhaansa, niin kyllä se palkinto jossain seisoo!

Ensi kaudesta minulla ei ole ainakaan vielä tietoa. Pitää katsoa rauhassa. Tie vie kotiin Tampereelle ainakin kesällä ja silloin tällöin muutenkin. Mutta se milloin pelaisin taas Tampereella, sitä en tiedä! Eiköhän se tässä jossain vaiheessa selviää, toivottavasti.

Varusteista sen verran että tietysti jokainen maalivahti tuntee varusteet eri tavoin. Ja kyllähän varusteet päällä pitäisi tuntea olonsa mukavaksi ja turvalliseksi jotta voisi keskittyä olennaiseen eli kiekkojen poimimiseen! Itse pelasin Röglen sekä Lukon kaudella Vaughneilla ja olin erittäin tyytyväinen niihin. Ne sopivat minulle kuin nenä päähän. Tällä kaudella kun pelasin RBK:lla, aluksi ne eivät tuntuneet niin hyviltä mutta kuukauden käytön jälkeen ne tuntuivat jo hyviltä ja loppukaudesta tykkäsin jo RBK:n varusteista. Ja vielä jos tehtaalta olisi toimitettu juuri semmoiset varusteet, jotka olin pyytänyt, niin RBK:t olisivat saattaneet saada vielä enemmän pisteitä minulta! Eli minun kohdallani RBK:n ongelmaksi koitui kommunikointi tehtaalle.

Olin erittäin positiivisesti yllättynyt, kun ensimmäisen kerran katsoin maalivahdit.net etusivua ja siellä oli tuo Rögle ajoilta oleva kuva. Olen erittäin otettu! Ainakin joissain maalivahtikouluissa minut tullaan näkemään kesän aikana. Mutta missä kaikissa, sitä ei vielä tiedä. Ja tietenkin sekin vaikuttaa hieman asioihin kun selviää missä pelaan ensi kaudella. Onko se Suomessa ja miten on treenejä, kerkiänpö. Tällä hetkellä ainakin Espoossa ja Tampereella olevissa tapahtumissa minut saatetaan nähdä.

Onkohan ketään yhtä ja ainoaa parasta jääkiekkomaalivahtia. Tähän voisin sanoa Martin Brodeurin, ihan vain siksi että hänellä on niin pitkä ura takanaan ja edelleen hän takoo vakuuttavia tuloksia NHL:ssä! Mutta kyllä jokainen NHL maalivahti on kova äijä!

Lopuksi jos nyt kukaan on näin pitkälle lukenut kun taisi tulla aika paljon tekstiä, ehkä liikaakin niin, kiitos mielenkiinnosta ja kiitos heille jotka lähettivät kysymyksiä! Mielelläni vastailen näihin kysymyksiin, myös jatkossa. Hyvää playoff-aikaa kaikille lukijoille ja kevään odotusta!

- Jere Myllyniemi -